

❧ KAPITOLA 1 ❧

Olívii Abbottovej sa na tvári zračil úsmev. Bledofialové krókusy v záhone popri chodníku mali rovnaký odtieň ako jej minišaty. Posledné stopy snehu sa v meste Franklin Grove roztopili a vo vzduchu bolo cítiť jar.

Jej dvojča Ivy Vegová mala obuté čierne ťažké topánky a namiesto kvetov si všimala čierne čiary asfaltu medzi kúskami betónu na chodníku.

„Kam nás chce zobrať?“ pošepkala Olívia.

Pán Vega, ich biologický otec, sa náhlil pred nimi, akoby ho prenasledoval lovec upírov. Opäť chcel, aby spolu strávili poobedie, ale nepovedal im prečo.

„Dúfam, že niekam, kde bude tma a ticho,“ pošepkala Ivy a bledou rukou si zakryla oči namaľované hrubou čiernou linkou. „Z toho slnka ma rozbolela hlava.“

„Ivy, neustále frfleš,“ doberala si ju Olívia. Hoci boli tieto sestry úplné protiklady, Olívia zbožňovala svoje gotické dvojča.

„Dievčatá, počte,“ nabádal ich pán Vega a jeho čierne sako vialo vo vetre. „Na dvanástu máme rezervovaný stôl U pána Kokteila.“

Ivy zakopla a dlhé hnedé vlasy sa jej nahrnuli do tváre. „Čože?“

Aj Olíviu to prekvapilo. „Ale naposledy...“ Naposledy si pán Vega nevedomky objednal jeden z kokteilov, ktorých servírovanie sa spája so spevom a tancom celej reštaurácie, čo však Olívii neprekážalo. No pre každého upíra so sebaúctou to bola nočná mora a pán Vega sa cítil vtedy naozaj trápne.

„Och, bola to celkom zábava,“ povedal pán Vega, odkašľal si a odvrátil pohľad.

„Pozor, pozor!“ zakričala Ivy a predstierala strach. „Zombíci obsadili naše mesto!“

„Neblbni, Ivy,“ zahriakol ju pán Vega.

„Určite ťa ovládli zombíci,“ odvrkla. „Môj otec

by sa už v živote nevrátil do najzajkovejšej reštaurácie v meste. Bez urážky, Olívia.“

Olíviu to neurazilo. Všetci upíri vo Franklin Grove, ako aj Ivy a pán Vega, volajú neupírov „zajkovia“.

„Neblázni, Ivy,“ zamrmal pán Vega. „Nebolo to také zlé.“

Čo ho mohlo presvedčiť, aby sa vrátil do tej reštaurácie? uvažovala v duchu. Neboli to zombíci, ale čosi chystal. Bolo to zrejme niečo, nad čím sestry uvažovali už celé týždne. Začiatkom roka im pán Vega povedal, že pracovne odcestoval do Dallasu, no po návrate Ivy zbadala visačku na jeho kufri s nápisom LAX, čo je skratka pre letisko v Los Angeles. Olívii nešlo do hlavy, prečo by im niečo také tajil.

„Ty!“ ozvalo sa.

Olívia sa obzrela a zbadala ženu v tmavofialovom sukňovom kostýme a tmavohnedých čižmách na opätku. Na uchu mala telefón a ukazovala priamo na ňu.

Bola to Amy Tellerová, manažérka jednej z najslávnejších filmových hviezd – Jacksona Caulfielda, s ktorým Olívia začala chodiť. Podišla bližšie a postavila sa pánovi Vegovi rovno do cesty.

„Nie, nemyslela som vás. Už som vám to poveda-

la!“ kričala do telefónu. „Jackson Caulfield si neoble-
čie zvierací kostým.“ Zložila telefón a znova ukázala
na Olíviu. „Ty mi vieš pomôcť.“

Olívia zalapala po dychu. „Ehm, jasné. Čo potre-
bujete?“

„Potrebujem kaviareň na úrovni,“ vyštekla Amy.

„Myslím, že v Mäsovom raji podávajú kávu,“ od-
povedala Olívia. Uprednostňovala viac ovocné džúsy.

V Aminej kabelke čosi zazvonilo. Vytiahla ďalší
telefón, pozrela na displej a hodila ho späť do kabelky.
Nech volal ktokoľvek, zrejme uvážila, že to radšej ne-
zdvihne. „A majú sójové latté?“ vyzvedala Amy.

Ivy odfrkla. „Pochybujem.“

Mäsový raj bol v skutočnosti upírsky podnik ur-
čený pre mäsožravcov. Olívia si tam síce mohla dať
dobrý zeleninový šalát, ale slovo „sója“ istotne v menu
nebolo.

Niečo začalo vibrovať a Amy vytiahla tretí telefón.
„Toto musím zdvihnúť.“ Otočila sa im chrbtom a vy-
kročila preč. „George, zlatko!“ hrkútala.

„Musíme sa poponáhľať,“ povedal pán Vega Olí-
vii. „Nechcem, aby sme prišli o náš obľúbený box!“

Nadšenie pána Vegu vyvolávalo v Olívii ešte väč-

šie podozrenie. Bol to skôr zdržanlivý introvert ako energický pojašenec, takže istotne niečo chystal.

„Dobre,“ Olívia zamávala na Amy, aby išla za nimi.

Čoskoro zbadali blikajúce neónové logo reštaurácie Ovobomba! a kráčali cez parkovisko. Zdalo sa, že pán Vega si všetkých naokolo obzerá. Amy drkotala a chichotala sa do telefónu s nejakým Georgom a Ivy stále čosi mrmlala o zombíkoch.

Dnešok je akýsi divný, pomyslela si Olívia.

„Čau, zlatko,“ pozdravila sa Amy a otočila sa na Olíviu. „Kvôli tebe trčím v tomto zapadákov. Mala by si mi pomôcť nájsť dobrú šálku kávy.“

Amy mala pravdu. Jackson a jeho rodina sa rozhodli presťahovať z Hollywoodu a Jackson ich presvedčil, že mesto Franklin Grove je vhodné miesto, pretože je tam dobrá škola a pokojný život.

Pri tejto myšlienke mala chuť od šťastia poskakovať.

„Madam,“ zamiešal sa do toho pán Vega. „V našom malom meste nájdete množstvo chutných a príjemných vecí.“

„Ja ich však nikde neviem nájsť,“ odpovedala Amy.

„Nechcete skúsiť kokteil?“ navrhol pán Vega.

Olívia bola ohromená. Pán Vega sa stal hovorcom reštaurácie U pána Kokteila!

„Nechajme to tak,“ odpovedala Amy. „Len mi povedzte, kde nájdem Jacksona.“

Olívia pokrčila ramenami. „Myslím, že je s Brendanom.“

„Kto je Brendan?“

„Môj frajer,“ odpovedala Ivy.

Amy prižmúrila oči. „A čo robia?“

„Asi sa flákajú niekde vonku,“ domnievala sa Olívia.

„Jackson sa len tak nevláka,“ Amy si premerala Ivy od hlavy po päty a uprene hľadela na jej čierne kapsáče a tričko s lebkou so skríženými hnátmi. „Ak bude z neho gotik, nikdy ti to neodpustím. Už odmietol rolu v novom filmovom seriáli s vysokým rozpočtom s názvom Útočník.“

„Naozaj?“

„Áno, na celé leto by odišiel do iného mesta,“ pokračovala Amy. „Ale namiesto toho sa chce zúčastniť konkurzu na rolu v školskej divadelnej hre *Romeo a Júlia*. V školskej hre!“

Olívia sa zaškerila, keď pohoršená Amy odišla preč.

„Tá žena potrebuje dovolenku,“ skonštatoval pán Vega, keď roztvoril dvere a vošiel do reštaurácie s farebnými dekoráciami.

Všetci traja podišli k pultu. Olívia vedela, čo si chce dať, ale Ivy zaborila nos do jedálneho lístka.

„Rád počujem, že vaša škola chystá inscenáciu *Romeo a Júlia*,“ povedal pán Vega.

„Aj mňa to potešilo,“ povedala Olívia. Chystala sa na konkurz na rolu Júlie.

„No ticho! Začalo sa briezdiť v okne,“ hlesol pán Vega, položil si ruku na srdce a druhú vystrel smerom k imaginárnemu balkónu. „V mladosti som asi raz či dvakrát hral *Romea*.“

„Nechcel si povedať, že neón začal bičovať moje oči?“ opýtala sa Ivy.

„To by som nikdy nepovedal,“ usmial sa pán Vega.

Za pultom stála čašníčka z minula. Olívia spoznala náušnice v tvare kravy a čašníčku zrejme šokovalo, že sa tam vrátili. „Vitajte U pána Kokteila,“ vyznelo to skôr ako otázka, než radostné uvítanie. „Dnes budem miešať vaše elixíry ja.“

„Ja by som si dala malý Keksík a šľahačka,“ povedala Ivy.

„A ja si dám maličké Mamino hruškové povzbudenie,“ rozhodla sa Olívia.

Pán Vega si pozorne čítal menu.

„Čo tak Otočku...“ povedala Ivy so šibalskou grimasou. Koktejl Otočka a výkrik sa spája so spevom a tancom celej reštaurácie.

„Nie!“ pán Vega od strachu takmer vyskočil a odkašľal si. „Ja by som si dal tento.“ Ukázal na Nadpomezsky kyslé jablko a čašníčke odľahlo.

„Hneď to bude!“ Potom sa otočila k mixéru.

„Ach, Shakespeare,“ pán Vega zosmutnel. Potom vytiahol oranžovú slamku z držiaka v tvare kravy. „Bráň sa!“ vykrikol a plastovým „mečom“ ukázal na Olíviu. „Dievčatá, viete o tom, že som sa musel kvôli tej úlohe naučiť šermovať?“

Potom sa začal predvádzať a akoby útočiť na Olíviu.

„Hej! Zaútočil si na bezbranné dievča!“ vykrikla Olívia. Do jednej ruky zobrala žltú slamku a do druhej ružovú.

„Už sú tu. Musím konať. Šťastná dýka!“ zvolala Olívia. Bola to Júliina replika z poslednej scény hry.

„Zásah!“ odpovedal pán Vega a obaja predstierali, že bojujú.

